

Fiskeri, en rationel Frembæft af Laksfiskeriet, og i saa Henseende kan jeg ganske slutte mig til, hvad den højtærede Minister nylig htrede, at det dog vist vil være meget heldigt paa dette Sted, der utvivlsomt er det bedst beliggende i hele Landet, at faa en Anstalt for Udblækning af Fiskehyglen. Naar den ærede Minister pegede paa, at der kunde være Tale om, at de interesserede skulde bidrage ved Pengebidrag til en Afsløsning, ser jeg deri kun en Vanskelighed for en Afvikling af Forholdene. Det vilde vel saa kunne ske under den Form, at de forskellige Kommuner, baade Sognekommunerne og Randers By og Amtsråd, skulde hde Bidrag, men jeg tror, at det ad denne Vej vil blive overordentlig vanskeligt at naa Maalet. Jeg er derfor ogsaa i høj Grad tilfreds med, at den højtærede Minister derefter htrede, at det maaske kunde være en heldigere Vej, at Staten gennem en Bevilling fra Riksdagen indløbte hele Fiskerigaarden og søgte den ombdattet til en Udblækningsanstalt, og at der saa, efter en omhyggelig Undersøgelse af saaghyndige blev draget de rette Regulativer og Regler frem. Jeg anser ikke den Opgave for uløselig. Jeg tror tværtimod, at man derved vilde gaa baade den billigste Vej og tillige den Vej, hvorved man mest vilde imødefomme Befolkningens Ønsker. Jeg behøver ikke at fremdrage Laksogaardsejerens Interesser og hans retslige Standpunkt, thi det er jo af den ærede Ordfører blevet fuldstændig pointeret, at ogsaa til ham maatte der tages de fornødne Hensyn, og det vil jo allerbedst kunne ske ved frivilligt Køb. Jeg hører til dem, der — ligesom det er blevet htrret før i Dag — tror, at man der vil komme til at bevæge sig ved Summer, der komme til at ligge under den Afsløsningssum, som der tidligere har været Tale om.

Ordføreren for Forespørgerne (Meergaard): Ja, jeg kan kun være den højtærede Minister erkendelig for hans Svar ligesom det ogsaa var Tilfældet med det ærede Medlem fra Randers (Littichau). Det forekommer mig, at der i den ærede Ministers Svar ligger en stor Beroligelse for Fiskerne. Naar den ærede Minister betegnede det, han udtalte, som sin personlige Mening og derved ligesom vilde tage nogen Reservation skal jeg kun sige, at jeg egentlig ikke kan se, at man i denne Sag staar væsentlig anderledes, end man ellers gør, naar man æfter Regeringens Udtalelser. Man ved jo albrig, hvor længe den paagældende Minister, der giver Svaret, bliver ved at være i sin Stilling, men derfor er Svaret

ikke desto mindre af væsentlig Betydning som et Udtryk for Ministeriets Opfattelse af den paagældende Sag, og saaledes vil jeg ogsaa optage dette som et Vidnesbyrd om, at Indenrigsministeriet er sig fuldt bevidst, hvor vigtig og betydningsfuld denne Sag er, og har erklæret sin fulde Willighed til at ville sætte sit Arbejde ind for at bringe Sagen til en endelig og for alle Parter heldig Løsning. Jeg kan derhos sige, at de Antydninger, den ærede Minister i saa Henseende gav, forekomme mig — endskønt jeg godt kan forstaa, at han ikke binder sig til nogen som helst Enkeltheder i den foreslaaede Ordning — at være meget gode og beroligende for alle de paagældende. Jeg tror med den højtærede Minister, at denne Sag er alt for kompliceret til at kunne løses ene og alene ved en Afsløsning af Privilegiet og ved Køb af Fiskegaarden; der maa, som jeg ogsaa antydede, andet og mere til. Nu mente den højtærede Minister, at Bedtægter og Regulativer næppe her kunde gøre. Sagen klar, og jeg skal ikke være utilbøjelig til at give ham Ret heri. Og saa Jeg vilde anse det for hensigtsmæssigst, om denne Sag blev undertastet en samlet Afgørelse af Lovgivningsmagten, og at der altsaa ligesom blev givet en særlig Lov for Fiskeriet i Randers Fjord og Gudena, hvorved samtlige disse Forhold ordnedes, og hvorved tillige Forholdet til Fiskegaarden blev afgjort. Jeg tror ogsaa, at en saadan Ordning fra alle Sider maatte betragtes som den mest fyldestgørende, og den, hvorved fremtidige Stridigheder bedst kunde undgaa. Jeg skal blot endnu lægge den højtærede Minister paa Sinde, at der maa blive handlet i denne Sag med den størst mulige Hurtighed; jeg har selv indrømmet — og det mener jeg ogsaa ligger i Sagens Natur — at saa længe man ikke har en Højesteretsfortolkning af den paagældende Dom vil — da Højesteret jo selvfølgelig er den eneste, der autentisk kan fortolke sine egne Domme — saavel en eventuel Kommission som Regeringen mangle det fornødne Grundlag for at komme frem i Sagen, men jeg mener dog, at det ikke er umuligt at staffe Forarbejder i denne Retning, allerede forinden Højesteretsdommen falder. Der er saa mange Forhold, man allerede nu kunde staffe sig fornøden Kundskab om, og naar Sagen skal tages i saa vidt Omfang, som den højtærede Minister mener, behøver man heller ikke at afvente Højesteretsdommen, inden man begynder, da Størstedelen af de vedkommende Forarbejder jo meget godt kunne gøres inden den Tid, skønt jeg jo indrømmer, at en Lov ikke kan gives eller andre endelige Foran-